

Molt benvolguts:

Aquesta vegada, i per diversos motius que ara no fan al cas, he deixat passar uns dos mesos d'ençà de la darrera carta. Procuraré que aquest interval llarg no es repeteixi gaire.

Aquest diumenge, dia 11, és sant Benet. Fa un any, en la carta 4, us parlava prou detalladament de la raó de la solemnitat en aquesta data, us suggeria també alguna reflexió més espiritual i, finalment, us enviava, com a text adjunt, els textos principals de l'Ofici litúrgic d'aquesta festa. Fareu bé, doncs, si ho desitgeu, de rellegir-la; i jo m'abstinc de repetir-me.

Em vull fixar, aquesta vegada, i compartir-ho amb vosaltres, en els textos escollits per a l'Eucaristia. Us recordo que per als monestirs de tradició benedictina aquesta festa té el grau litúrgic de solemnitat, i això comporta que passa al davant del diumenge, cosa que no s'esdevé als altres llocs, on faran els textos del Diumenge XV durant l'any. Si ens fixem en els textos eucològics veurem que hi ressonen aires de la Regla benedictina: els mots i expressions mestre, escola, no anteposar res al vostre amor, córrer amb el cor eixamplat (Col·lecta); cercar Déu, el vostre servei, dons de la unitat i de la pau (Oració sobre les ofrenes); la penyora de vida eterna, estimar ferventment els nostres germans (Postcomunió). Seria un bon exercici passar alguna estona per buscar els textos de la Regla que, literalment o amb gran aproximació, van ajudar a confegir aquestes oracions; algun suggeriment de cara a la recerca que us convido a fer: Pròleg, cc. 4, 19 i 20, 35, 36, 37, 58, 71 i 72, i d'altres.

Pel que fa a les lectures: Proverbis 2,1-9, no us recorda fàcilment l'inici del Pròleg a la Regla? Compareu-los i ho veureu. Com a 2a lectura llegim Colossencs 3,12-17, un text preciós que estimula d'una banda a una autèntica fraternitat i, d'altra, a una actitud bàsica del deixeble de Jesús: l'agraïment, que es fonamenta sobretot en la humilitat, davant de Déu i dels germans, i alhora en aquella maduresa que recolza en el realisme: tot és do, tot és gràcia. Finalment, el curt fragment evangèlic (Mateu 19,27-29) sembla escollit pensant exclusivament en els qui viuen la consagració monàstica però, pensant també en vosaltres –oblats i amics que llegiu aquestes cartes–, soc del parer que pot ser aplicat amb raó a tot deixeble de Jesús ja que en el fons és una crida al desprendiment, a prioritzar el seguiment i l'adhesió a Jesús per damunt de tantes coses que ens engavanyen, que ens destorben d'avançar pels camins de Déu i, no poques vegades, del servei als germans. Cadascú pot fer un sincer discerniment i veure allò que no el deixa avançar en el seguiment de Jesús. En escriure això penso en allò que escriu sant Joan de la Creu: "¡tan atado está un pájaro a un hilo de coser como a una sogá del pozo! Por muy sutil que sea el hilo, el pájaro quedará atado como a la sogá hasta que no logre cortarla para volar". Estic segur que sant Benet hi estaria ben d'acord. I és la lliçó que podem treure del text evangèlic escollit per a aquesta solemnitat tan nostra.

El dia primer de juliol vaig adreçar un correu electrònic –que també va ser enviat per WhatsApp– per comunicar el que probablement molts ja coneixíeu per alguna informació d'aquell mateix dia; em refereixo a la denúncia feta contra un nostre monjo per un, suposadament, abús sexual que hauria comès ara fa uns dos anys. En el mateix correu adjuntava la nota de premsa que Montserrat havia emès el mateix dia. Com que força de vosaltres no teniu ni correu electrònic ni WhatsApp, i per tal que arribi a tots els oblats la mateixa informació, copio a continuació aquesta nota de premsa:

En data d'ahir, a través de la notificació dels Mossos d'Esquadra, vam tenir coneixement dels fets que han originat una denúncia contra el monjo G.S.V. Es tracta d'una denúncia per abusos sexuals comesos l'any 2019 contra un menor que en aquell moment tenia 17 anys.

Davant d'aquests esdeveniments, el P. Abat Josep M. Soler n'ha informat la comunitat i, d'acord amb el Consell de Degans del monestir, s'han pres les mesures següents:

1. *En espera de les resolucions definitives, se li ha prohibit de manera absoluta exercir el seu ministeri, així com també se li ha prohibit realitzar qualsevol activitat pastoral. De la mateixa manera, no podrà mantenir contacte de cap mena amb menors.*
2. *Obertura immediata de la investigació prèvia prevista en aquests casos pel Dret Canònic per tal de notificar els fets a la Santa Seu i determinar-ne les responsabilitats canòniques i eclesials.*
3. *La col·laboració total i absoluta amb les autoritats policials i judicials per tal d'aclarir els fets i depurar les responsabilitats que se'n poguessin derivar, tot respectant sempre el dret a la presumpció d'innocència.*

De manera especial, volem mostrar la nostra solidaritat i recolzament a la víctima i lamentem sincerament els danys que hagi pogut sofrir, sens perjudici del resultat de les investigacions judicials i canòniques.

Així mateix, també volem expressar el nostre compromís i la nostra decidida voluntat de lluitar contra tota mena d'abusos aplicant la normativa i els protocols previstos de manera ferma i taxativa.

En el meu correu –i després de dir que era molt lamentable, molt trist, i que ho portéssim a la pregària– em vaig permetre fer aquesta breu reflexió, potser un xic cantelluda: “Una de les meves reflexions –em sembla que alguna vegada ja l’havia compartida almenys amb algú de vosaltres– és que tant a Montserrat com a l’Església en general potser ens convé alguna bufetada d’aquestes per baixar del pedestal on massa sovint ens pensem estar a causa de massa floretes i lloances que rebem i que no pas sempre són, diguem-ne, merescudes. Déu es val de tot –fins del mal!– de cara a la humilitat i a la purificació”. I ara hi afegeixo: de cap manera no desitjo que s’esdevinguin fets semblants, però si s’esdevenen no podem quedar-nos en lamentacions o condemnes ni esplaiar-nos en defenses o justificacions més o menys interessades. Ens cal, em sembla, fer almenys dues coses: fer una lectura creient del que ha passat: ¿m’està dient, Déu, alguna cosa que em pugui portar a una reflexió profunda i a una conversió urgent? El poble d’Israel, el poble escollit, tan tocat pel favor de Déu i alhora tan feble, tan pecador, era portat a més conversió, a més fidelitat, a més humilitat, no pas únicament per la paraula dels profetes sinó també, i més d’una vegada, a través de fets ben lamentables ocasionats per l’enemic: exili, Temple destruït, Arca arrabassada... (i recordem casos personals, escandalosos, com el de David). ¿No ens està fent, Déu, una bona estirada d’orelles, a nosaltres –comunitat, església– que a vegades sembla que ens tinguem –i que permetem que els altres ens hi tinguin– per purs i immaculats, per savis i modèlics, i que massa fàcilment ens permetem donar lliçons de tot tipus de moral als altres? Alerta, doncs. I ens cal, almenys, una segona cosa, tant o més important que l’altra: estimar molt, no jutjar ningú (prou que ho faran les instàncies civils i eclesiàstiques), no condemnar, fer costat al qui més pateix, donar-li suport més enllà dels seus errors (Joan 8,1-11). Puc dir-vos que aquest nostre germà monjo passa, és clar, moments de tot, de serenor i també de tribulació, i que tot i ser ben conscient de l’error i del mal que fa a la comunitat, està molt agraït, diu que sorprès i tot, de la reacció acollidora de la comunitat; només faltaria! Potser no cal, però ho faig, demanar-vos discreció en tot aquest afer; i, sobretot, pregar per ell, per la seva família i per la comunitat. Gràcies.

Us comunico que el 14 de juny va morir l’oblata Maria Teresa Roma Riu. Havia nascut a Barcelona el 1942 i va treballar molts anys com a infermera a l’Hospital de la Vall d’Hebron. Va fer l’oblació en la Gaudete del 1981. Algunes oblates i jo mateix vam poder assistir a les exèquies, a la parròquia de la Concepció. Una pregària, doncs, per ella. I el 29 de maig va morir el nostre germà monjo Anselm Parés. Nascut el 1942 va entrar al monestir, ja gran, el 1994, va fer la professió el 1997 i fou ordenat de prevere el 2013. Un bon cel!

Aquesta vegada us adjunto solament dos textos: un article del carmelita Agustí Borrell, biblista, en què comenta l’evangelí de Marc que llegim els diumenges d’enguany i tenint present la pandèmia que no acaba; i un altre sobre sant Benet del nostre monjo Josep Miquel Bausset.

Ben fraternalment, i acollint-me a la vostra pregària,
Jordi Castanyer.